

స్నేహ మూర్తి

శ్రీ యస్. రాజేశ్వరీరాణి

రామయ్యగారు వకీలుయైననూ బహుచాంధసులు. వారి ఏకైక కుమార్తె కమలాంబను బాల్య వివాహమునకు గురిచేసి ఆచిర కాలములోనే కమలాంబను కుఖములన్నియు నీటగలిపిరి,

కమలాంబ కేప్పుడు పద్దెనిమిది సం॥ ములువచ్చెను. ఆమె నలుపయినను ఆమె ముఖము సుందరముగ నుండును. ఆమె పెద్ద కళ్ళలో భవిష్యత్తు దాగుకొని యుండెనా అని మనశ్శాస్త్ర ధురీణులకు తప్పక తోచును ఆమెను చూస్తే. ఆమె అంగములన్నియు యవ్వనము వచ్చుటచేత పరిపూర్ణత్వము నొందెను. మోకాలిదాటిపడు శేశముల మునుచుకొని తెల్లటి యుతికన గుడ్డలదాల్చి ఆమె ప్రతిరోజూ కోడెల శేగుతరి అచ్చటి పెద్దవారు “అయ్యో పాపం” మనుకొందురు. ఆమె నిదానము, పనులందు ఉత్సాహము చూచి “ఈమె పునిశ్రీ అయివుంటే మగనిని అన్నివిధముల తప్పక కుఖపెట్టి యుండవలసి” ఇరుగు పొరుగు అమ్మలక్కలు ఆసుకొనుచుందురు. ఏడు సం॥ ములకే విధవయిన కమలాంబకు తిరిగి పెండ్లి చేయవచ్చునని పెద్దలు వకీలుగారితో వాదించినా ఆయన చాంధత్వముచేత ఒప్పుకోలేదు.

కమలాంబ తోటిపిల్లలు ఆత్మగారిండ్లకు పోవడము, భర్తలతో సినిమాలకు, దేవళములకు రావడం చూచి నిట్టూర్చుకొంది. “ఓభగవంతుడా! నేను ఏపాపము చేసితిను” అలలాడింది. పన్నెండవ ఏటనే ఆవూరి వూరి చదువు ఎనిమిది క్లాసులు చదువుకొన్న కమలాంబకు స్నేహితురాళ్ళు వున్నారు. వారు ఆత్మగారిండ్లకు వెళ్ళుచున్నాము అని వ్రాసిన జాబులు చదివి లోలోపల దుఃఖించుకొంది.

తనభర్త ఎవరో తానెరుగదు. తెలియని కాలమున పెండ్లి జరిగినది. జరిగిన ఏడాదికే గతించె వగుడు.

“అప్పటికి తాను అమాయకంగా బట్టలువిడిచి తిరుగుతున్న బాల” ఇలా ఆలోచించుకొంటూ విచారంతో గడిపేది కమలాంబ.

దేవుడు ఆమె మొరల ఆలకించాడా అన్నట్లు కమలాంబ స్నేహితురాలు పరమేశ్వరి ఆసు ఆమె ఆనాడు వచ్చింది కమలాంబను చూడను. పరమేశ్వరి ఇప్పుడు ముగ్గురు బిడ్డలతల్లి. ఆమె కమలాంబకున్నా మూడేళ్ళు పెద్ద. ఇంచుమించు కమలాంబ పెండ్లితోనే ఈయను పెండ్లి అయింది. పరమ భాగ్యవతి, ఆమె భర్త ఇప్పుడు ఉన్నత ఉద్యోగి. రామయ్యగారితో కమలాంబ పెండ్లి విషయంగా వాదించిన వారిలో మొదటి నంబరు.

చిన్ననాటి స్నేహితులు తీరిగా దేవళానికొచ్చి కూచున్నారు. పరమ క్షేమాలన్నీ అడిగి “ఇప్పుడేమంటున్నారు నాన్నగారు” అని అడిగింది. కమలాంబ సిగ్గుపడ్డిది. ఆవిషయం మార్చి “అక్కా! ఒక్క బిడ్డనయినా తీసుకొని రాలేదేం” అని అడిగింది. పరమనవ్వి “పెళ్ళికి మాస్తావులే కమలా! చూడు. నేనొకవరుణ్ణి చూశాను. ఈసారి మీ నాన్నగార్ని ఎలాగైనా ఒప్పిస్తాను. పిల్లవాడు బి. ఎ. ప్యాసయ్యాడు. ఏదోకంపెనీలో వున్నాడు. నేను నిజం అంతా చెప్పివేసాను. అతనిపేరు రామకృష్ణ. ఒప్పుకొన్నాడు. ఇంచు మించు రెండు రోజులలో రాగలడొక్కడే” అని చెప్పివేసింది. కమలాంబ మనసు సంతోషపడ్డా తండ్రి ఏమంటాడో అని భయపడ్డది.

అనుకోన్నట్లుగానే రామకృష్ణ మూడోరోజు దిగపడ్డాడు. రామం ఎట్టగా, పొడుగ్గా, తగినలావుగా బాగున్నాడు. మునుముందు గొప్ప ఉద్యోగి కాగల గొప్పలక్షణాలు రామం నుదురు చూపుతోంది.

రాజయ్య పంతు నిర్వాహకునిగా ఎంపీ అయ్యాడు. పరమ కాంక్షగా చెప్పింది, "తామ్రాజీ కనుల అన్నం భ్రష్టం ఎరుగనివాలి, అనికన్నతో సహజమే! విారులేయబోతున్న తనవారి వీరేశ్వరుని కన్నపెయ్యడు. అనికన్నాస్తాడు. ఒక జీవిత జీవిత పర్యంతం మళ్ళీపెట్టి వాళ్లనం చూడటండా అశీవి జీవితాన్ని ఒకమంచిదానికే అత్యంతమేమందిలిక. సంతోషం ఎక అనాది నుండి కనుల పుండించా సరిపోయింది, శత్రు అను వీక్షణగా ఎదిగిస్తే, తప్పకుండా మిగులు ముఖాన్నింటాడు. కనులలో "భక్తి" కనులు అలు అంటుంది. పుండించా మిగుల భక్తితో. అయితే

వోటి అడవిల్లల చూడగా కనుల తాను విధన అయివా "నాగార్జును నాను తెలియదు, నాకండుకు మిగుల సాక్ష్యం కలిగించకాదు" అన్న భావం పుట్టిం కనులలో అమెత విధిగా పెండ్లి చెయ్యడమే ఉత్తమం."

పరిచెప్పిరి అనుభవపూర్వి జాగ్రత్తగా విన్నాడు రాజయ్య. తర్వాత "అయ్యా! నీకున్నంత యోచన అని నాకు లేనందుకు విచారమున్నాను, కనుల పెండ్లి వీరేమిటారా జరిగింది కల్పాని" అని అన్నాడు. తర్వాత "పరమా! నీవంటి స్నేహమానులు మూలం ఎంతమంది నున్నారయ్యా!" అన్నాడు.

రామణి కాండ్ ముద్ది ప్రాగ్
 వీరేశ్వరారి మేనదికంబో
 'లేంకి, డి, హేమలత

